

РЕШЕНИЕ

№ 276

гр. Пловдив, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Емил Люб. Митев Въззивно търговско дело № 20215001000819 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на В. В. Т. ЕГН: *****, представлявана от адвокат А. П., вписана в АК - П. против Решение № 40 от 05.07.2021 г, постановено от Пловдивският окръжен съд по търг.дело № 600/2020 г.

По силата на обжалваното решение съдът е отхвърлил предявеният от ищцата В. В. Т. с ЕГН: ***** против търговско дружество „В. **** „ЕООД ЕИК *****, представлявано от назначения от съда особен представител адвокат В. К. К. от АК - П. по чл.124,ал.1 от ГПК – за признаване за установено, че решението на едноличният собственик на капитала на ответника „В. **** „ЕООД,отразено в Протокол от 02.04.2020 г за приемане на ГФО за 2019 г, представено към Заявление обр. Г-2 № ***** е нищожно, тъй като е невзето т.е. липсващо решение на ЕСК.

Според изложеното във въззивната жалба обжалваното решение е недопустимо, тъй като съдът е постановил и обявил в електронния интернет

–портал на Окръжен съд-Пловдив две последователни решения по едно също дело- търг.дело № 600/2020 г. по описа на ПОС. Според жалбоподателя второто постановено решение се явява недопустимо съгласно чл.246 от ГПК. Пзовава се на мотивите на ТР № 1 от 10.02.2012 г. на ВКС, съгласно които обявяването на съдебното решение не е елемент от фактическият състав на валидно формираната воля на съда- то има за последица неоттегляемост на решението.“

По отношение на правилността на обжалваното решение се поддържа тезата ,че към никой момент В.Т. в качеството си на едноличен собственик на капитала не е взимала решение от 02.04.2020 г. в предписаната от закона - чл.147,ал.2 от ТЗ писмена форма.

Според „ категоричното становище“ на ищцата подписът под това решение не е положен от нея, респективно не е положен от упълномощено от ЕСК лице. В случая се касае за липсващо или още невзето решение на ЕСК на ответното дружество „В. ****“ЕООД, което се явява нищожно.

Претендира се отмяната на обжалваното решение като незаконосъобразно и постановяване на въззивно решение по съществото на спора, по силата на което да се уважи иска по чл.124,ал.1 от ГПК.

Въззиваемата страна „ В. ****“ ЕООД ЕИК *****, представлявано от назначения от съда особен представител адвокат В.К. поддържа мотивирано становище, съгласно което обжалваното решение е допустимо, съдът при обявяването му не е допуснал нарушение на чл.246 от ГПК. По отношение на правилността на съдебния акт въззиваемата страна счита ,че от заключението на съдебно-графологическата експертиза се установява автентичността на подписа на ищцата В.Т. не само върху оспореното решение на ЕСК от 02.04.2020 г., но и върху всички останали документи, приложени към подаденото заявление за обявяването на ГФО на ответното дружество за 2019 г.

Пловдивският апелативен съд след преценка на изложените във въззивната жалба оплаквания и доводи, преценени във връзка с приетите по делото доказателства, приема за установено

следното:

Предявеният иск е установителен по чл.124,ал.1 от ГПК- за признаване на установено по отношение на ответното дружество, че Решението от 02.04.2020 г. на ищцата, в качеството ѝ на едноличен собственик на капитала на дружеството- за приемане на ГФО за 2019 г. е **нищожно**, тъй като не е взето. Конкретно - не е подписано от ищцата.

Твърдението на ищцата е, че въз основа на невзето решение или още липсващо решение на едноличния собственик на капитала ЕСК е поискано обявяването на ГФО на ответното дружество за 2019 г. Действително практиката и доктрината приемат , че решенията на ЕСК при ЕООД по своята правна природа представляват едностранна сделка. В хипотезата на невзето от едноличния собственик на капитала решение за приемане на ГФО за 2019 г., респ. при липса на представителна власт , невзетото решение на ЕСК е нищожно. Когато решението на ЕСК не подлежи на вписване , а само на обявяването в търговския регистър, както е в случая страната може да защити правата си като предяви самостоятелен установителен иск за установяване на нищожност на решението като липсващо. Предявяването на този иск не е обвързано със срок, тъй като се касае за установяване нищожността на сделка, макар и едностранна правна сделка. В този смисъл съдът правилно е съобразил и приложил задължителните указания, съгласно т.1 и т.2 от Тълкувателно решение № 1 от 06.12.2002 г. на ОСГТК на ВКС.

Изрично в цитираното ТР е посочено,че „Нищожност на решението на ОС може да се релевира чрез иск пред компетентния окръжен съд- безсрочно. Нищожно е и липсващото/ невзето решение/ на ОС, което обаче е отразено като съществуващо в протокола на ОС или в протоколната книга на дружеството.,а също и ако е вписано в търговския регистър“...

И по нататък „ В случай ,че решението не подлежи на вписване в търговския регистър , нищожността му може да бъде установена чрез иск с правно основание чл.97,ал.1 или ал.3 от ГПК“. Вярно е ,че посоченото ТР е постановено по реда на отменения ГПК и уреденото в него регистърно производство, но разрешенията, дадени във връзка с пътя на защита са напълно актуални и при сега действащия ЗТРРЮЛНЦ.

В конкретния случай същественото е ,че по партидата на ответното ТД не е извършено обявяване на ГФО за 2019 г., но същевременно в правния

мир е прието Решение от 02.04.2020 г. на ЕСК В.Т.. Оспорването на ищцата е ,че такова решение същата не е взимала и не е подписвала протоколното решение от същата дата – за приемане на ГФО за 2019 г. Твърдението на ищцата , изложено в исковата молба е ,че нито е подписвала протоколното решение, нито е упълномощавала други лица да направят това. Следователно според ищцата решението не е взето или още е липсващо, поради което е нищожно, но същевременно е подадена заявление до търговския регистър за обявяване на ГФО за 2019 г. В този случай за ищцата съществува правен интерес от предявяването на установителния иск по чл.124 от ГПК и ако твърдения порок – липсата на взето решение от ЕСК бъде установен с влязло в сила решение, то това решение на ЕСК е нищожно и въз основа на него не може да бъде обявено приемането на ГФО за 2019 г. Ако обаче решението на ЕСК е подписано от ищцата и е валидно, при спазване на необходимата форма за действителност,то в този случай заявеното обстоятелство ще подлежи на обявяване в ТР, тъй като се основава на валидно взето решение от компетентния дружествен орган.

Правният интерес за ищцата е налице и съдът се е произнесъл по един напълно допустим иск.

Твърдението на ищцата в исковата молба е,че тя в качеството си на ЕСК не е подписала не само протоколното решение от 02.04.2019 г., но не е упълномощавала адвокат К. Т. да подаде заявление обр. Г-2 за обявяването на ГФО на дружеството за 2019 г. Нещо повече: оспорва да е подписвала адвокатско пълномощно, декларацията по чл.13, ал.4 от ЗТР, платежното нареждане и протоколното от ОСС от 02.04.2020 г., при положение че към този момент дружеството няма орган-ОСС, а вече е ЕООД.

От справката в ТР по партидата на ответното дружество се установява, че ищцата В.Т. е ЕСК и управител на ответника „В. - *****“ ЕООД, считано от 28.02.2020 г. От този момент ответното дружество е преобразувано в ЕООД след смъртта на другия съдружник К. К. , починал на 31.12.2019 г.

ПАС намира, че Протоколното решение от 02.04.2020 г.,в което е положен подписа на ищцата за приемане на ГФО за 2019 г. е представено в изискуемата по чл.147,ал.2 от ТЗ писмена форма. Съгласно цитираната разпоредба Едноличният собственик на капитала решава въпросите от компетентността на Общото събрание , за което се съставя протокол в

съответната за решенията на Общото събрание форма. Формата, както вече бе посочена е писмена и тя е спазена. Вярно е ,че в оспорения протокол от 02.04.2020 г.е отразено, че се е провело ОСС, което очевидно е техническа грешка, тъй като към датата на изготвянето му дружеството вече е преобразувано в ЕООД. Това е вписано по партидата на дружеството на 28.02.2020 г. В протокола е отразено ,че на събранието е присъствала В.Т., което е разбираемо, тъй като другият съдружник вече е починал. Единствено ищцата е подписала протокола, с който е взето решение за приемане на ГФО за 2019 г. и това е изцяло в правомощията ѝ като ЕСК на ответното дружество „В. **** „ЕООД.

Ищцата оспорва автентичността на положения подпис върху оспорения протокол от 02.04.2020 г., както и представителната власт на адвокат К. Д. Т., който е депозирал пред АВ заявление обр. Г-2 от 26.06.2020 г. – за обявяване на ГФО за 2019 г. Оспорва да е подписала в качеството си на управител и декларацията по чл.13,ал.4 от ЗТРРЮЛНЦ- за истинността на заявленияте от нея обстоятелства. Наред с това оспорва да е подписвала и баланса и отчет за приходите и разходите на дружеството за периода от 1.01.2019 г. до 31.12.2019 г. Практически се оспорва автентичността на всички приложения към заявлението документи, както и представителната власт на упълномощения да подаде заявлението адвокат К. Д. Т.. Във връзка с направеното оспорване съдът е открил производството по чл.193 от ГПК – за оспорване истинността на представените към заявлението писмени документи.

По делото е прието заключение на съдебно-почеркова експертиза, изготвена от вещото лице –графолог К. С..

След подробен пълен и прецизен анализ,характерен за професионалните качества на това вещо лице последното категорично е установило, че именно ищцата В.Т. е положила подписа си по всички оспорени писмени документи. Това се отнася и до протоколното определение от 02.04.2019 г за приемане на ГФО за 2019 г./ оригиналния протокол, предмет на експертизата се намира на л.81 от делото. Адвокатското пълномощно / на л.83 от делото/ в полза на адвокат К. Д. Т. да представлява ищцата, в качеството ѝ на управител на „В. **** „ЕООД и да подаде от името на същата заявление обр.Г-2 за обявяване на ГФО за 2019 г. също носи оригиналният подпис на ищцата.

Настоящият състав на въззивната инстанция изцяло кредитира заключението на в.л. експерт –графолог К. С., което дава пълен и задълбочен отговор по въпроса за автентичността на подписите, положени от ищцата.

Очевидно и процесуалния представител на ищцата не е имал колебание относно професионализма на вещото лице, тъй като не е оспорил заключението на експерта и не е поискал допускане на тройна съдебно – почеркова експертиза.

Следователно ищцата не е провела успешно оспорването на истинността на документите, поради което и следва да се приеме ,че е налице валидно взето Решение от 02.04.2020 г. на ищцата като ЕСК на „В. - **** „ЕООД за обявяване на ГФО на ответното дружество за 2019 г. Това е направено въз основа на заявление обр.Г-2, подадено от надлежно упълномощено от ищцата лице – адвокат К. Т., който се е легитимирал пред АВ с валидно пълномощно, подписано от В.Т..

Следва да се потвърди обжалваното решение, което е дало законосъобразен и задълбочен отговор на въпроса за валидността на решението на ЕСК, което не се установява да е нищожно.

На назначения особен представител на въззиваемата страна адвокат В. К. е издаден РКО за внесения депозит в размер на 800 лева.

По отношение на възражението за недопустимост на решението, съдът намира че по делото е постановено само едно единствено решение и не е допуснато нарушение на чл.246 от ГПК. Напълно основателно особения представител на ответника е посочил, че публикуването на решенията в Интернет портала не е регламентирано в ГПК и конкретно в глава18 „Решаване на делата“. В случая едно и също съдебно решение с напълно идентично съдържание е публикувано в портала под два последователни номера. Това обаче не променя съдържанието и валидността на съдебния акт, който е един – това е постановеното от ПОС решение № 40 от 05.07.2021 г.,по търг.дело№ 600/2020 г. Друго решение , което има различно съдържание по делото не е постановено и ако все пак жалбоподателя настоява на това – трябва да го представи. Публикуването на съдебните решения в интернет –портала и проблем на програмата, която не помага нито на страните и техните пълномощници, а още по малко на съда,за който програмата се превръща в тежоба.

По тези съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 40 от 05.07.2021г., постановено от Пловдивският окръжен съд по търг. дело № 600/2020 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____